

γων ὅσα ἐχρειάζετο ἀπαραιτήτως, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κλάσεως τὴν ὁποίαν εἶχε λάβειν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Piteire δὲν ἔστειλε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰς μεθόδους τοῦ ἐκτὸς δι' ἄφρονον ἀνταμοιβήν· καὶ ὁ Heinecke, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπληρόντο ἀπὸ τοὺς πλουσίους, ἐλάμβανε παρὰ τοῦ μεγάλου Δουκὸς τῆς Σαξονίας ἐτήσιον σιτηρῶσιον 400 στεφάνων. Ἀμφότεροι οὗτοι ἔκαμαν τὴν τέχνην ἰδιωτελῇ κερδοσκοπίαν· ὁ δὲ Ἀββᾶς Δελεπαῖος μόνον ἀνείχετο τοὺς πλουσίους· ἐσημνύετο νὰ διδάσκῃ τοὺς πτωχοὺς. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ, ὁ Ἀββᾶς Σικάρδ, προήγαγε τὰς ἀρχὰς τοῦ Δελεπαίου· ἐδίδασκε τοὺς μαθητὰς τὰ στοιχεῖα τοῦ συγγράφειν καὶ εἰς τὸν κλάδον τοῦτο, νέον σχεδὸν ὡς πρὸς τοὺς κωφαλάλους, ἐφάνη πολὺ ἀνώτερος τοῦ διδασκάλου του. Ὁ Σικάρδ παρέδιδε πρῶτον εἰς σχολὴν τινα κωφαλάλων ἐν Βιρδιγάλῃ· ἀποθανόντος δὲ τοῦ Ἀββᾶ Δελεπαίου, προσεκλήθη νὰ λάβῃ τὸν τόπον του εἰς Παρισίους.

Ὁ Ἀββᾶς Δελεπαῖος ἀπέθανε τὴν 23ην Δεκεμβρίου, 1789. Τιμαὶ διάφοροι ἀπεδόθησαν εἰς τὴν μνήμην του· ὁ ἱεροκέρυξ τοῦ βασιλῆως ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον αὐτοῦ λόγον· εἰς δὲ τῶν κωφαλάλων μαθητῶν συνέγραψε δίστιχον νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸ ἀγαλμα τοῦ διδασκάλου του —

Il révèle à la fois secrets merveilleux,
De parler par les mains, d'entendre par les yeux

Μυστήρια θαυμάσια συγχρόνως εἶχ' ἐκδύσει·
Τὰ ὄμματα ν' ἀκούωσιν, αἱ χεῖρες νὰ λαλῶσι.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κωφαλάλων εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, τῶν δι' αὐτοὺς καταστημάτων, κτλ., φαίνεται ἀπὸ τὸν ἀκόλουθον πίνακα·

Χῶραι.	Πληθυσμός.	Κωφαλά- λων.	Κα- τασ.	Διδα- σκόμε.	Εἰσερχόμε- κατ' ἔτος.
Πορτογαλλία	3,815,000	2,407	1	20	
Ἰσπανία	11,500,000	7,255	1	30	
Γαλλία	32,000,000	20,189	28	798	159
Ἰταλία	20,000,000	12,618	5	147	29
Ἑλβετία	2,000,000	3,976	5	80	16
Αὐστρία	26,444,000	16,684	6	197	39
Προυνσία	12,726,823	8,223	18	314	62
Γερμανικαὶ Πολιτεῖαι	9,905,475	8,283	28	410	81
Ἀνοβέρα	1,500,000	946	1	10	2
Ὁλλανδία καὶ Βέλγιον	6,166,584	2,166	5	294	50
Δανία	1,800,000	1,260	2	190	38
Σβεκία καὶ Νορβηγία	3,800,000	2,397	1	40	8
Ῥωσσία	44,118,000	27,834	2	111	22
Βρετανία καὶ Ἱρλανδία	23,365,807	14,328	12	745	194

ΕΝΔΕΗΣ, κάμνων δεῖπνα πολυέξοδα, πληρόναι διὰ νὰ περιγεῖνται.

Η ΚΙΝΝΑΜΩΜΕΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟ- ΙΟΝΤΑ ΤΗΣ.

Τὸ δένδρον Κινναμωμῆα γεννᾶται εἰς τὰς νήσους Ταπροβάνην, Σουμάτραν, Βόρνεον, τὸ Ἀρχιπέλαγος Σουλοῦ, τὰς Νικοβορικὰς καὶ Φιλιππινὰς Νήσους, τὴν Κοκὴν Κίαν, τὸ Μαλαβαρικὸν παράλιον τῆς Ἰνδοστάν, κτλ. ἐκαλλιεργήθη δὲ καὶ εἰς τὰς Βραζιλίας, τὴν Γουϊάναν, τὰς νήσους Βουρβονίαν καὶ Μαυρίτιον, τὰς Αὐτικο-Ἰνδικὰς νήσους, τὴν Αἴγυπτον, κτλ.

Τὸ δένδρον αὐξάνει εἰς εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα πό-
δων ὕψος, ὁ δὲ κορμὸς εἰς διάμετρον δώδεκα ἕως δεκα-
πέντε δακτύλων. Τὰ νέα φύλλα εἶναι πορφυρὰ βυσσι-
νοβαρῆ· ὁ φλοιὸς τῶν κλωναρίων ἔχει πολλάκις ὠραίας
κηλίδας, βαθείας πρασινωπάς, καὶ ἀνοικτὰς χρυσοχρό-
ους. Τὰ εἰς ἐντέλειαν φθασμένα φύλλα ἔχουν ἕξ ἕως
ἐννέα δακτύλων μῆκος, καὶ δύο ἕως τριῶν πλάτος. Τὰ
μὲν ἄνθη γίνονται τὸν Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον,
οἱ δὲ σπόροι ὠριμάζονται τὸν Ἰούνιον, Ἰούλιον, καὶ Αὐ-
γουστον. Ἡ ὁσμὴ τῶν ἄνθων ὁμοιάζει τὴν ἀπὸ πριό-
μενα κόκκαλα ἐξερχομένην δυσωδίαν. Ἐκτὸς δὲ κατὰ
τὸν καιρὸν τῆς ἀνθίσσεως, τὸ δένδρον δὲν ἀποστέλλει
ὁσμὴν ὅποιανδὴποτε.

Βούβαλοι, ἀγελάδες, αἶγες, ζορκάδια καὶ ἵπποι,
τρώγουν τὰ φύλλα, φάσσαι δὲ καὶ κόρακες καταπίνουσιν
μὲ πολλὴν ὀρεξιν τοὺς κόκκους. Ὑπὸ τῶν ὀρνέων τοῦ-
των διασπείρεται τὸ δένδρον εἰς μεγάλην ἔκτασιν, καὶ
εἰς τὰ πλέον ἀδιάβατα δάση· καθότι δὲν φθείρουν οἱ
στόμαχοι αὐτῶν τὰς βλαστητικὰς ποιότητας τῶν
σπορῶν.

Ἴσως δὲν ὑπάρχει μέρος τοῦ κόσμου, ὅπου βλαστᾷ
ναι τόσογ σαφιλῶς τὸ δένδρον κινναμωμῆα ὅσον εἰς τὴν
Ταπροβάνην· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν νῆσον ταύτην γίνεται
κυρίως μόνον ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς πλευρᾶς. Εἰς τὰ
λοιπὰ μέρη καὶ τὸ δένδρον εἶναι σπανιώτερον, καὶ ὁ
φλοιὸς ἑλλειπῆς κατὰ τὴν ἀρωματικὴν εὐωδίαν. Εἰς
τὰ βόρεια καὶ βορειανατολικά τῆς νήσου μέρη δὲν ἔγινε
ποτέ. Ἀκμάζει δὲ καλλήτερα εἰς παχὺ, ἐλαφρὸν, καὶ
ξηρὸν χῶμα, καὶ ὠφελεῖται ἀπὸ τινα βαθμὸν σκέπης
ἐκ τῶν τοῦ ἡλίου θερμῶν ἀκτίνων.

Εἰς τὰ περίχωρα τῆς ἐν Ταπροβάνῃ Κολόμβου ὑπάρ-
χουν τέσσαρες φυτάλαια, σπυριστάμεναι ὅλαι ὁμαῖ ἀπὸ
ὀκτὼ ἕως δέκα χιλιάδας Ἀγγλικῶν στρεμμάτων, καὶ
παρέχονται μέγα μέρος τοῦ ἐξαγομένου ἀπὸ τὴν νῆσον
κινναμώμου· ἀλλ' ἱκανὴ ποσότης προμηθεύεται καὶ
ἀπὸ τὰ φυσικὰ δάση, τόσογ τὰ ἐπὶ τῆς παραλίας, ὅσον
καὶ τὰ εἰς τὸ ἐνδότερον. Τὰ κυριώτερα τῆς κινναμω-
μέας προϊόντα εἶναι:—

1. Οἱ Κάλυκες τῆς Κασσίας. Ὁ λεγόμε-
νος κάλυξ ἴτοι βαβούλιον τῆς κασσίας εἶναι ὁ ἄνωρος
καρπὸς καὶ τὸ σαρκώδες δοχεῖον τοῦ τῆς κινναμωμέας
σπέρματος. Οἱ ἐσκευασμένοι κάλυκες φαίνονται ὡς
καρφία μὲ στρογγύλας κεφαλὰς. Ἐχουν δὲ τὰς αὐτὰς
ιδιότητας ὡς τὸ κιννάμωμον, πλὴν πολὺ κατωτέρως.

Ὡς ἐπιτοπλεῖστον γίνονται εἰς τὸ Ἀνατολικὸν Ἀρχιπέλαγος. Ἀπὸ τὴν Ταπροβάνην δὲν ἐξήχθησαν μέχρι τῆς σήμερον, μολονότι ἐδύνατο ἐκεῖ νὰ συνάγεται μεγίστη ποσότης.

2. Τὸ κιννάμωμον. Τὸ εὐπόληπτον τοῦ ἔρωμα εἶναι ὁ ἐσκευασμένος φλοιὸς τῆς κινναμώμας. Ἡ σύναξις τοῦ κινναμώμου εἰς τὴν Ταπροβάνην ἀρχίζει πρῶτον τὸν μῆνα τοῦ Μαΐου, ἐξακολουθεῖ δ' ἕως τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου. Βλαστοί, ἡμιδακτύλου ἕως τριῶν δακτύλων διάμετρον ἔχοντες, παρέχουν καλῆτερον κιννάμωμον ἀπὸ μεγαλητέρους βλαστοὺς ἢ κλάδους. Ἀποφλοιόσιν δὲ τοὺς βλαστοὺς, ἐγκόπτοντες κατὰ μήκος τὸν φλοιὸν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἔπειτα δὲ εἰσάγοντες μάχαιραν ὑπὸ τὸν φλοιὸν, καὶ οὕτω ἀποχωρίζοντες αὐτὸν τοῦ ξύλου.

Ὁ πράσινος ἢ ἐξωτερικὸς φλοιὸς ἀποξέεται τοῦ ἐνδοτέρου, ὅστις, ἀποῦ ἐπιμελῶς ξηρανθῇ, γίνεται τὸ κιννάμωμον τοῦ ἐμπορίου. Τὸ τῆς Ταπροβάνης κιννάμωμον σχηματίζεται κοινῶς εἰς κονδύλια ἢ σωληνάρια περὶ τοὺς τεσσαράκοντα πόδας μακρά. Ἀπαιτεῖται μεγάλη φροντίς νὰ μὴ ἀναμιγνύεται τὸ ἐξαγόμενον κιννάμωμον με ἄσμον καὶ ἄνοστον φλοιόν. Εἰς τὴν ποιότητα τοῦ κινναμώμου ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ, προερχομένη ἀπὸ τὴν ποικιλίαν τοῦ κλίματος, τοῦ χώματος, τῆς ἔξσεως, τῆς ἡλικίας καὶ ὑγείας τοῦ φυτοῦ, καὶ τῆς διδομένης εἰς τὴν σκευασίαν αὐτοῦ φροντίδος καὶ ἐπιδεξιότητος.

Ἀπὸ τοῦ καιροῦ ὅτε οἱ Ἀγγλοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Ταπροβάνην ἕως τοῦ 1823, ἡ Συντροφία τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἔχαιρε τὸ μονοπώλιον τοῦ εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν παραγομένου κινναμώμου. Διὰ τὸ ἐπιστατῶσι δὲ τὸ διάλεγμα καὶ στοίβασμα τοῦ κινναμώμου, εἶχεν ἡ Συντροφία ἓνα ἐπιθεωρητὴν καὶ δύο βοηθοὺς εἰς τὴν Κόλομβον. Τὸ κιννάμωμον διεχωρίζετο ἀπὸ τοὺς διαλεκτάς εἰς τρία εἶδη, πρῶτον καὶ δεύτερον, καὶ τρίτον ἢ ἀπορρίψιμον εἶδος. Τὸ συμβόλαιον τῆς Συντροφίας περιελάμβανε τὰ δύο πρῶτα εἶδη, τὸ δὲ τρίτον ἢ ἀπορρίψιμον εἶδος ἔμενεν εἰς χεῖρας τῆς Ταπροβαναικῆς κυβερνήσεως. Μέρους τῆς συμφωνίας ἦτο νὰ μὴ εἰσάγεται εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ τρίτον εἶδος καὶ τῶνόντι, ἐνῶ ὁ στρατηγὸς Μαίτλανδος ἦτο κυβερνήτης τῆς Ταπροβάνης, μεγάλη ποσότης αὐτοῦ ἐκάη, διὰ νὰ κενωθῶσιν αἱ ἀποθήκαι. Ἀλλ' ἐπομένως ἐστέλλετο δι' ἀλλογύρου εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου εἰσήγετο ὑπὸ τὸνομα ὄχι κινναμώμου, ἀλλὰ κασσίας. Τὸ κιννάμωμον, τὸ εἰσαγόμενον ἀπὸ τὴν χερσόνησον τῆς Ἰνδίας, Σουμάτρας, Ἰαβας, κτλ., ὡς καὶ τὸ παχυλὸν εἶδος, τὸ ἐκ τῆς Ταπροβάνης, ὀνομάζεται κασσία. Κιννάμωμον, εἰς τὸ Ἀνατολικὸν ἀρχιπέλαγος ἐσκευασμένον, συνίσταται κοινῶς ἀπὸ κονδύλια δεκαοκτῶ περίπου ἢ εἰκοσι δακτύλους μακρά. Εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Ἀθηνῶν τιμᾶται τὸ κιννάμωμον ἀπὸ πέντε ἕως δέκα σιλλίνια τὴν λίτραν, κατὰ τὴν ποιότητα.

3. Τὸ οὐσιῶδες Ἐλαιον τοῦ Κιννάμω-

μου. Τὸ ἔλαιον τοῦτο κυρίως κατασκευάζεται εἰς τὴν Ταπροβάνην, καὶ γενικῶς ἀπὸ τὰ κομμάτια, τὰ ἐκ τῶν κονδυλίων χωριζόμενα εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ ἐκλογῆς. Τὰ κλάσματα τοῦ κινναμώμου κοπανίζονται χονδρὰ, ἔπειτα δὲ βυθίζονται διὰ περίπου τεσσαράκοντα ὀκτῶ ἕρας εἰς θαλάσσιον ὕδωρ. Γίνεται ἀκολουθῶς ἡ διαστάλαξις, ὅποτε ἔλαιόν τι ἀναβαίνει, χωριζόμενον εἰς δύο εἶδη, βαρύτερον καὶ ελαφρύτερον· τὸ ελαφρὸν ἔλαιον χωρίζεται ἀπὸ τὸ νερὸν εἰς ὀλίγας ἕρας, ἀλλὰ τὸ βαρὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κρημνίζεται διὰ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρας. Ὀγδοήκοντα λίτραι κινναμώμου παρέχουν ὡς δύο ἡμισυ οὐγγίας ἔλαιον, ἐπιπλέοντος εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ πέντε ἡμισυ οὐγγίας βαρίου ἔλαιου. Τὸ κινναμωμέλαιον πωλεῖται εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὡς πέντε δίστηλα ἢ οὐγγία.

Ὅλαι αἱ ἐν Ταπροβάνῃ κινναμωμέαι ἀνέκουν εἰς τὴν κυβέρνησιν· καὶ ὅποιος ἀνακαλυφθῇ ἐκρίζωνν τοιαῦτα δένδρα ὑπόκειται εἰς αὐστηράς ποινάς.

Ἐκ τῶν λογίων οἱ Φυσικοὶ ἐστάθησαν καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας οἱ μακροβιώτεροι, οἱ δὲ Ποιηταὶ οἱ ὀλιγοβιώτεροι, καὶ ἀπὸ τοὺς Φυσικοὺς πάλιν οἱ Ἀστρονόμοι φαίνεται ὅτι ὑπερβαίνουν τοὺς λοιποὺς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς.

Βλέπομεν εἰς κατάλογον περιέχοντα ὅλους τοὺς Ἀστρονόμους ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Θάλητος μέχρι τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος, ὅτι ἐξ ὀγδοήκοντα πέντε μόνον εἰκοσιπέντε εἶχαν ἀποθάνειν εἰς ἡλικίαν 60, πέντε εἶχαν ζῆσειν ἕως μετὰ 90 καὶ 100· δεκαοκτῶ μετὰ 80 καὶ 90· εἰκοσιπέντε μετὰ 70 καὶ 80· δεκαεπτὰ μετὰ 60 καὶ 70· δέκα μετὰ 50 καὶ 60· πέντε μετὰ 40 καὶ 50· καὶ τέσσαρες μετὰ 30 καὶ 40. Τῶν ὄντι, καμμία ἐπιστήμη ἄλλη δὲν ἀνυψώνει τόσο τὸ πνεῦμα ὑπὲρ τὰς οὐτιδανὰς ἐνοχλήσεις καὶ τὰς μικρὰς ἀθλιότητας τοῦ βίου, αἵτινες συγκροτοῦν τὸ μέγα σύνολον τῆς ἀνθρωπίνου δυστυχίας.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ τῆς Προυσίας τὸ 1831 ἦτο 12,726,825. Ὁλος ὁ ἀριθμὸς τῶν μὴ δεκατετρατῶν τέκνων ἦτο 4,767,072· ἐκ τῶν ὁποίων, 2,043,030 ἦσαν τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὸ σχολεῖον ἡλικίας, τούτέστιν, ἀπὸ 7 ἕως 14 ἐτῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τέκνων, ὅσα πραγματικῶς ἐφοίτων εἰς τὰ προκαταρκτικὰ σχολεῖα, ἦτο 2,021,421· ἢ μόνον 21,609 ὀλιγώτερον τοῦ ἀριθμοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ νόμος ἀπαιτοῦσε.

ΤΑ δύο πολυτιμότερα πράγματα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἶναι ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ ζωὴ μας. Ἀλλὰ πόσον ἀξιοθρήνητον, ὅτι τὴν μὲν δύναται νὰ μᾶς ἀφαιρήσῃ ὁ πλέον εὐκαταφρόνητος ψιθυρισμὸς, τὴν δὲ τὸ ἀσθενέστερον ὄπλον. Καταγίνεται λοιπὸν ὁ φρόνιμος μᾶλλον εἰς τὸ νὰ γένῃ ἄξιος καλοῦ ὀνόματος παρ' εἰς τὸ ν' ἀποκτήσῃ αὐτό· τοιοῦτοτρόπως δὲ μανθάνει νὰ διάγῃ τὴν ζωὴν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ φοβῆται τὸν θάνατον.